

ТЕМА 3. ПІДГОТОВКА ТА АТЕСТАЦІЯ НАУКОВИХ ТА НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНИХ КАДРІВ

3.1. Наукові ступені та вчені звання

Вчені мають право на здобуття наукових ступенів доктора філософії (кандидата наук) і доктора наук та на присвоєння вчених звань: старшого дослідника (старшого наукового співробітника), доцента, професора.

Наявність наукового ступеня і вченого звання є кваліфікаційною вимогою до зайняття науковим працівником чи науково-педагогічним працівником ВНЗ певної посади.

Згідно статті 5 Закону про ВО в Україні існують такі *рівні та ступені вищої освіти*:

- початковий рівень (короткий цикл) вищої освіти;
- перший (бакалаврський) рівень;
- другий (магістерський) рівень;
- третій (освітньо-науковий) рівень;
- науковий рівень.

Третій (освітньо-науковий) рівень вищої освіти відповідає восьмому кваліфікаційному рівню Національної рамки кваліфікацій і передбачає здобуття особою теоретичних знань, умінь, навичок та інших компетентностей, достатніх для продукування нових ідей, розв'язання комплексних проблем у галузі професійної та/або дослідницько-інноваційної діяльності, оволодіння методологією наукової та педагогічної діяльності, а також проведення власного наукового дослідження, результати якого мають наукову новизну, теоретичне та практичне значення.

Науковий рівень вищої освіти відповідає дев'ятому кваліфікаційному рівню Національної рамки кваліфікацій і передбачає набуття компетентностей з розроблення і впровадження методології та методики дослідницької роботи, створення нових системоутворюючих знань та/або прогресивних технологій, розв'язання важливої наукової або прикладної проблеми, яка має загальнонаціональне або світове значення.

Здобуття вищої освіти на кожному рівні вищої освіти передбачає успішне виконання особою відповідної освітньої (освітньо-професійної чи освітньо-наукової) або наукової програми, що є підставою для присудження відповідного ступеня вищої освіти:

- 1) молодший бакалавр; 2) бакалавр; 3) магістр; 4) доктор філософії;
- 5) доктор наук.

Доктор філософії – це освітній і водночас перший науковий ступінь, що здобувається на третьому рівні вищої освіти на основі ступеня магістра. Ступінь доктора філософії присуджується спеціалізованою вченою радою вищого навчального закладу або наукової установи в результаті успішного виконання здобувачем вищої освіти відповідної освітньо-наукової програми та публічного захисту дисертації у спеціалізованій вченій раді.

Доктор наук – це другий науковий ступінь, що здобувається особою на науковому рівні вищої освіти на основі ступеня доктора філософії і передбачає набуття найвищих компетентностей у галузі розроблення і впровадження методології дослідницької роботи, проведення оригінальних досліджень, отримання наукових результатів, які забезпечують розв’язання важливої теоретичної або прикладної проблеми, мають загальнонаціональне або світове значення та опубліковані в наукових виданнях.

Ступінь доктора наук присуджується спеціалізованою вченою радою вищого навчального закладу чи наукової установи за результатами публічного захисту наукових досягнень у вигляді дисертації або опублікованої монографії, або за сукупністю статей, опублікованих у вітчизняних і міжнародних рецензованих фахових виданнях, перелік яких затверджується центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки.

В Україні присвоюються такі вчені звання:

1) старший дослідник; 2) доцент; 3) професор.

Вчене звання **професора** та **доцента** присвоюється особам, які професійно здійснюють науково-педагогічну або творчу мистецьку діяльність.

Вчене звання **старшого дослідника** присвоюється особам, які професійно здійснюють наукову або науково-технічну діяльність.

Вчене звання професора, доцента, старшого дослідника присвоює вчена рада вищого навчального закладу (вчена рада структурного підрозділу). Рішення відповідних вчених рад затверджує атестаційна колегія центрального органу виконавчої влади у сфері освіти і науки у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

3.2. Порядок підготовки здобувачів вищої освіти ступенівя доктора філософії та доктора наук у вищих навчальних закладах (наукових установах)

Підготовка здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії здійснюється:

- в аспірантурі (ад'юнктурі) вищого навчального закладу (наукової установи) за очною (денною, вечірньою) або заочною формою навчання;
- поза аспірантурою (для працівників, які професійно здійснюють наукову, науково-технічну або науково-педагогічну діяльність за основним місцем роботи у відповідному вищому навчальному закладі (науковій установі)).

Підготовка здобувачів вищої освіти ступеня доктора наук здійснюється:

- в докторантурі вищого навчального закладу (наукової установи) за очною (денною, вечірньою) формою навчання;
- шляхом самостійної підготовки своїх наукових досягнень до захисту.

Підготовка громадян України в аспірантурі та докторантурі здійснюється за *рахунок коштів* Державного бюджету України; за рахунок коштів юридичних чи фізичних осіб (на умовах контракту або за кошти грантів).

Для здійснення освітньої діяльності на третьому (освітньо-науковому) рівні вищої освіти вищі навчальні заклади зобов'язані отримати відповідну ліцензію. На науковому рівні вищої освіти (підготовки докторів наук) вищі навчальні заклади (здійснюють свою діяльність без отримання ліцензії).

Нормативний строк підготовки доктора філософії в аспірантурі становить чотири роки, а підготовки доктора наук у докторантурі – два роки. Підготовка в аспірантурі та докторантурі завершується захистом наукових досягнень аспіранта або докторанта у спеціалізованій вченій раді.

Розглянемо порядок та умови **вступу до аспірантури**. Вступ до аспірантури та докторантури здійснюється на конкурсній основі відповідно до Умов прийому на навчання до вищих навчальних закладів а також згідно з Правилами прийому до відповідного вищого навчального. Правила прийому до аспірантури та докторантури розробляють і затверджують вчені ради вищих навчальних закладів.

До аспірантури приймаються особи, які здобули вищу освіту ступеня магістра. До вступних випробувань допускаються вступники, які вчасно подали всі необхідні документи для вступу згідно з Правилами прийому до аспірантури. Перелік документів, необхідних для вступу до аспірантури, включає: 1) заяву вступника; 2) копію диплома магістра, 3) дослідницьку пропозицію, 4) копії наукових праць тощо.

Вступні випробування до аспірантури СумДУ складаються з вступних іспитів із спеціальності та іноземної мови. Вага кожного вступного випробування при підрахуванні результатів конкурсу визначається в Правилах прийому до аспірантури.

Кожному аспіранту одночасно з його зарахуванням відповідним наказом ректора призначається науковий керівник. Рішенням вченої ради аспіранту може бути призначено два наукових керівники.

Підготовка аспірантів здійснюється *за освітньо-науковою програмою та навчальним планом* на основі яких кожному аспіранту формується **індивідуального навчального плану та індивідуального плану наукової роботи**, які погоджуються з науковим керівником та затверджуються вченою радою вищого навчального закладу протягом двох місяців з дня зарахування особи до аспірантури.

Освітньо-наукова програма аспірантури (ад'юнктури) вищого навчального закладу (наукової установи) має включати не менше чотирьох складових, що передбачають набуття аспірантом (ад'юнктом) таких компетентностей відповідно до Національної рамки кваліфікацій:

- 1) здобути глибинні знання зі спеціальності (групи спеціальностей), за якою (якими) аспірант (ад'юнкт) проводить дослідження, зокрема засвоїти основні концепції, розуміти теоретичні та практичні проблеми, історію розвитку та сучасний стан наукових знань за обраною спеціальністю, оволодіти термінологією з досліджуваного наукового напрямку (орієнтовний обсяг цієї освітньої складової становить не менше 12 кредитів Європейської кредитної трансферно-накопичувальної системи (далі - ЄКТС);
- 2) оволодіти загальнонауковими (філософськими) компетентностями, спрямованими на формування системного наукового світогляду, професійної етики та загального культурного кругозору (орієнтовний обсяг цієї освітньої складової становить 4-6 кредитів ЄКТС);
- 3) набути універсальні навички дослідника, зокрема усної та письмової презентації результатів власного наукового дослідження українською мовою, застосування сучасних інформаційних технологій у науковій діяльності, організації та проведення навчальних занять, управління науковими проектами та/або написання пропозицій на фінансування наукових досліджень, реєстрації прав інтелектуальної власності тощо (орієнтовний обсяг цієї освітньої складової становить не менше 6 кредитів ЄКТС);
- 4) здобути мовні компетентності, достатні для представлення та обговорення своїх наукових результатів іноземною мовою (англійською або іншою, відповідно до специфіки спеціальності) в усній та письмовій формах, а також для повного розуміння іншомовних наукових текстів з відповідної

спеціальності (рекомендований обсяг цієї навчальної складової становить 6-8 кредитів).

Навчальний план повинен містити перелік та обсяг навчальних дисциплін (30-60 кредитів ЄКТС), послідовність їх вивчення, форми проведення навчальних занять та їх обсяг, графік навчального процесу, форми поточного і підсумкового контролю.

Наукова складова освітньо-наукової програми передбачає проведення власного наукового дослідження під керівництвом одного або двох наукових керівників та оформлення його результатів у вигляді дисертації. Наукова складова освітньо-наукової програми оформляється у вигляді індивідуального плану наукової роботи аспіранта і є невід'ємною частиною навчального плану аспірантури.

Індивідуальний план наукової роботи є обов'язковим до виконання здобувачем вищої освіти відповідного ступеня і використовується для оцінювання успішності запланованої наукової роботи. Недотримання строків виконання індивідуального плану наукової роботи без наявності об'єктивних і поважних причин може бути підставою для ухвалення вченою радою вищого навчального закладу рішення про відрахування аспіранта.

3.3. Дисертаційні роботи та їх види

Дисертація (лат. dissertation – дослідження, міркування) – наукова кваліфікаційна праця, що пройшла попередню експертизу і представлена до захисту на здобуття наукового ступеня у спеціалізованій вченій раді.

Дисертація на здобуття наукового ступеня, згідно з «Порядком присудження наукових ступенів і присвоєння вченого звання старшого наукового співробітника» (далі Порядок), є кваліфікаційною науковою працею, виконаною особисто здобувачем у вигляді спеціально підготовленого рукопису або опублікованої монографії. Підготовлена до захисту дисертація повинна містити висунуті здобувачем науково обґрунтовані теоретичні або експериментальні результати, наукові положення, а також характеризуватися єдністю змісту і свідчити про особистий внесок здобувача в науку.

Дисертація, що має прикладне значення, додатково до основного тексту повинна містити відомості та документи, що підтверджують практичне використання отриманих здобувачем результатів – впровадження у виробництво, достатню дослідно-виробничу перевірку, отримання нових кількісних і якісних показників, суттєві переваги запропонованих технологій,

зразків продукції, матеріалів тощо, а дисертація, що має теоретичне значення, – рекомендації щодо використання наукових висновків.

Дисертація як вид наукової роботи – це:

- кваліфікаційна наукова праця;
- праця, що містить нове вирішення актуальної наукової проблеми;
- наукові результати дослідження є суттєвими для розвитку певної галузі науки;
- праця, що дає підстави присудити її автору науковий ступінь.

Дисертація готується одноосібно. Це завершена робота, яка має внутрішню єдність змісту, містить сукупність нових наукових результатів і положень, висунутих автором для прилюдного захисту.

Дисертація виконується згідно із чинним законодавством України про мови. Оформлення дисертацій має відповідати вимогам, що ставляться до робіт, направлених до друку.

Розрізняють такі види дисертацій:

- 1) дисертація на здобуття наукового ступеня доктора наук;
- 2) дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата наук (доктора філософії).

Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора наук повинна містити наукові положення та науково обґрунтовані результати у певній галузі науки, що розв'язують важливу наукову або науково-прикладну проблему.

Дисертацію характеризують такі основні класифікаційні ознаки:

- розв'язання значної наукової або науково – прикладної проблеми яка має важливе народногосподарське та соціально – культурне значення;
- розробка теоретичних положень, сукупність яких можна кваліфікувати як нове вагоме досягнення в розвитку перспективного напрямку у відповідній галузі наук;
- усі наукові результати дисертації є новими, не захищеними раніше;
- висока цінність результатів дисертації;
- тема входить до державної чи галузевої програми досліджень;
- можливість використання результатів дисертаційного дослідження на міжнародному, міжгалузевому чи галузевому рівнях;
- перспектива того, що результати та висновки докторської дисертації зможуть стати в майбутньому темами окремих кандидатських дисертацій.

Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора наук може бути підготовлена як у формі рукопису, так і у формі індивідуальної наукової монографії.

Найпоширенішим є рукопис докторської дисертації. У цьому разі дисертація на здобуття наукового ступеня доктора наук є кваліфікаційною працею з обсягом основного тексту у 11-13 авторських аркушів (для суспільних і гуманітарних наук – 15-17 авторських аркушів), оформлених відповідно до державного стандарту.

Докторську дисертацію може бути подано до захисту за однією або двома спеціальностями певної галузі науки, але за кожною спеціальністю вона має відповідати вимогам МОН України.

Докторську дисертацію виконує здобувач, який є кандидатом наук, має значний науковий доробок і здатний до плідної дослідницької діяльності в майбутньому. Основним показником рівня здобувача є кількість та якість попередніх його публікацій як аналізу й синтезу етапів дослідження. Вважається, що між захистом кандидатської та докторської дисертацій має бути проміжок не менше п'яти років.

Відповідно до «Порядку» дисертація на здобуття наукового ступеня доктора наук є кваліфікаційною науковою працею, яка має містити опис проведених автором досліджень, що відповідають одній з таких вимог:

- 1) отримання нових, науково обґрунтованих результатів у певній галузі науки, які в сукупності розв'язують важливу наукову проблему;
- 2) здійснення нових науково обґрунтованих розробок у певній галузі науки, які забезпечують вирішення значної прикладної проблеми.

Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата наук (доктора філософії) – це кваліфікаційна наукова праця, підготовлена особисто для прилюдного захисту й здобуття наукового ступеня кандидата наук. Кандидатська дисертація має містити результати проведених автором досліджень й отримані автором нові науково-обґрунтовані результати, які в сукупності розв'язують конкретне наукове завдання, що має істотне значення для певної галузі науки.

Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата наук є кваліфікаційною працею обсягом основного тексту 4,5-7 авторських аркушів (для суспільних і гуманітарних наук – 6,5-9 авторських аркушів), оформлених відповідно до державного стандарту.

Основні наукові результати дисертації обов'язково повинні бути обліковані автором у статтях у наукових фахових виданнях України або інших країн, перелік яких затверджує МОН України. Такі публікації може бути здійснено як самостійно, так і у співавторстві, їх повний список

наводиться в авторефераті дисертації. Мінімальну кількість та обсяг публікацій, які розкривають основний зміст дисертацій, визначає МОН України. У теперішній час мінімальна кількість складає для кандидатських дисертацій – 5 статті у фахових виданнях. Для порівняння для докторських дисертацій – монографія і 20 статей у фахових виданнях

Апробація матеріалів дисертації на наукових конференціях, конгресах, симпозиумах, семінарах, школах тощо обов'язкова.

Здобувач наукового ступеня кандидата наук допускається до захисту дисертації після складення кандидатських іспитів. Якщо здобувач наукового ступеня кандидата наук, який не має повної вищої освіти в галузі науки, з якої підготовлено дисертацію, він має скласти додаткові кандидатські іспити, перелік яких визначає спеціалізована вчена рада за затвердженими програмами.

Кожна дисертація супроводжується окремим авторефератом, який відображає основні наукові результати дисертаційного дослідження.

3.4. Процедура підготовки до захисту та захист дисертації

Завершена і відповідним чином оформлена дисертація подається на попередню експертизу на кафедру, де вона виконувалась. Кафедра призначає двох – трьох рецензентів із числа докторів і кандидатів наук з відповідної спеціальності. Кафедра затверджує висновок щодо обговорюваної дисертації, який ухвалюється відкритим голосуванням простою більшістю голосів присутніх на засіданні й оформлюється як витяг з протоколу засідання кафедри. У протоколі також зазначається, ким і коли було затверджено тему дисертації.

Висновок кафедри є першою і дуже важливою експертизою дисертації на предмет її відповідності встановленим вимогам. У ньому обов'язково має бути відбито такі характеристики дисертації:

1. Зазначення місця виконання дисертації, номеру і дати протоколу затвердження теми вченою радою.

2. Актуальність теми (проблеми) та її зв'язок з планами наукових робіт установи.

3. Особиста участь автора в отриманні конкретних наукових результатів, викладених в дисертації.

4. Ступінь обґрунтованості і достовірності наукових положень і рекомендацій.

5. Наукова новизна одержаних результатів. Зазначають пункти наукової новизни виконаного дисертаційного дослідження.

6. Наукове та практичне значення роботи.

7. Використання результатів роботи.

8. Повнота викладу матеріалів дисертації в роботах, опублікованих автором.

9. Відповідність змісту дисертації спеціальності, за якою вона подається до захисту.

10. Оцінка мови та стилю викладу матеріалу дисертації.

11. Рекомендація дисертації до захисту.

Висновок оформлюється у вигляді витягу з протоколу засідання кафедри, складається у двох примірниках, що підписуються завідувачем кафедри, деканом факультету і затверджується проректором з наукової роботи, а також скріплюється гербовою печаткою навчального чи наукового закладу. Термін дії висновку – 1 рік.

Дисертаційну роботу разом із необхідними документами (перелік визначається «Положенням про спеціалізовану вчену раду») здобувач наукового ступеня подає до спеціалізованої вченої ради. На своєму засіданні спецрада приймає дисертації до розгляду та призначає експертну комісію у складі трьох членів спецради.

Спецрада доручає комісії із своїх членів (фахівцям за профілем дисертації) скласти висновок про науковий рівень дисертації, відповідність її спеціальності та профілю ради, про кількість та обсяг публікацій, повноту викладу основних результатів у друкованих працях та особистий внесок здобувача. Комісія подає пропозиції щодо призначення провідної установи, офіційних опонентів і розсилання автореферату дисертації. Спецрада приймає дисертацію до захисту та призначає офіційних опонентів, дату захисту і дозволяє друкувати автореферат.

Для розгляду кандидатської дисертації призначають двох опонентів, з яких один має бути доктором науки, а другий — доктором або кандидатом наук, причому тільки один з них може бути членом ради, де відбувається захист, або співробітником установи, в якій створено цю спеціалізовану вчену раду. Для докторської дисертації призначають трьох офіційних опонентів.

Офіційний опонент на основі вивчення дисертації та праць, опублікованих з теми дисертації, подає до ради відгук, в якому встановлюються актуальність обраної теми, ступінь обґрунтованості наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації, їхня достовірність і новизна, повнота викладу в опублікованих працях, а також відповідність дисертації Порядку.

Копії письмових відгуків опонентів видають здобувачу не пізніше як за 10 днів до захисту дисертації.

Рішення ради щодо прийняття дисертації до захисту вважається позитивним, якщо за нього в результаті відкритого голосування висловились проста більшість членів ради, що брали участь у засіданні.

Одразу після прийняття дисертації до захисту подається повідомлення про захист. Захист кандидатської та докторської дисертацій може відбутися лише після опублікування відповідного повідомлення у спецвипуску газети «Освіта України».

Після рішення спецради про прийняття дисертацію до захисту здобувач готує автореферат до друку. Розсилати його можна після публікації інформації про захист. Перелік установ, до яких обов'язково надсилаються автореферати, а також додатковий список, надає вчений секретар спецради. Дата розсилання автореферату має підтверджуватися квитанцією або штампом поштового відділення.

Приблизно за тиждень до дня захисту дисертації здобувачеві слід підготувати все необхідне, а саме:

- текст дисертації;
- декілька авторефератів;
- основні публікації з теми дисертації;
- текст виступу на захисті дисертації у вигляді невеликої доповіді (до 10 сторінок машинописного тексту);
- письмові відповіді на запитання, зауваження та пропозиції офіційних опонентів;
- письмові відповіді на зауваження і побажання, що містяться у відгуках на автореферат дисертації.

Захист дисертації відбувається на засіданні спеціалізованої вченої ради прилюдно. Такий захист має носити характер наукової дискусії, в якій зобов'язані взяти участь усі присутні на захисті члени спецради – доктори наук зі спеціальності, за якою подано дисертацію. Засідання фіксується на фонограму. Розшифрована й засвідчена фонограма є стенограмою засідання ради. Вона зберігається в раді до остаточного рішення ВАК.

Засідання ради для захисту дисертації відбувається державною мовою; за згодою не менше двох третин присутніх членів спецради та офіційних опонентів на прохання здобувача захист дисертації може відбуватися мовою, якою підготовлена дисертація. Проте розшифрована фонограма та інші документи, що подаються до МОН України, мають бути державною мовою.

Офіційні опоненти зобов'язані бути присутніми на захисті дисертації. Захист дисертації може відбуватися за відсутності з поважної причини лише одного опонента за умови позитивного його відгуку. У такому разі на засіданні спецради повністю оголошується відгук відсутнього опонента і

заслуховується виступ додаткового офіційного опонента, затвердженого головою ради до початку захисту дисертації.

Прилюдний захист дисертації відбувається на засіданні спецради, яке вважається правочинним, якщо в його проведенні взяли участь щонайменше дві третини її складу та за умови обов'язкової участі щонайменше трьох докторів наук за спеціальністю дисертації.

Рішення спеціалізованої вченої ради щодо присудження наукового ступеня вважають позитивним, якщо за нього проголосувало щонайменше три чверті членів ради, які брали участь у засіданні.

Засідання спецради із захисту дисертації відбувається за певною процедурою.

До відкриття засідання члени ради мають бути ознайомлені з проектом висновку щодо дисертації, підготовленого комісією ради.

Засідання спецради починається з того, що головуєчий за даними реєстраційної картки присутності інформує членів ради про обов'язкові передумови правочинності зібрання і за наявності кворуму відкриває засідання. Він інформує членів про узгоджену зі здобувачем мову захисту дисертації.

Після цього оголошується порядок денний, захист дисертації. Головуючий оголошує назву дисертації, прізвище, ім'я та по батькові її автора. При цьому він вказує прізвища наукового керівника (консультанта), офіційних опонентів.

Потім слово надається вченому секретареві, який доповідає про подані дисертантом документи та їхню відповідність установленим вимогам. Стисло викладає його біографію. Доповідає про акти впровадження результатів дисертаційного дослідження.

Якщо питань до вченого секретаря немає, слово для викладу основних положень дисертації надається здобувачеві наукового ступеня. Свій виступ він будує на основі читання (краще переказу) попередньо підготовлених тез доповіді, яка має засвідчити високий рівень теоретичної підготовки його автора, ерудицію та здатність доступно викласти основні наукові результати проведеного дослідження.

Ознайомлюючи членів спеціалізованої вченої ради і всіх присутніх у залі з текстом своєї доповіді, здобувач повинен урахувати, що автореферат дисертації отримали всі члени спецради і частина запрошених, а зацікавлені фахівці також могли познайомитися зі змістом дисертації та її авторефератом у бібліотеці за місцем захисту дисертації. Зважаючи на це, і слід будувати виступ, зосереджуючи увагу в основному на нових теоретичних і практичних положеннях, а також результатах, здобутих особисто автором.

Після відповідей здобувача на запитання членів ради і присутніх слово надається науковому керівнику, який у своєму виступі розкриває ставлення здобувача до роботи над дисертацією, його якості як науковця, громадянина.

Учений секретар оголошує висновок організації, де виконувалася дисертація або до якої був прикріплений дисертант, відгуки на дисертацію й автореферат. Якщо таких відгуків надійшло багато, то робиться (за згоди членів ради) стислий їх огляд, зазначаються зауваження, зроблені в кожному конкретному відгуку. Здобувач послідовно відповідає на всі зауваження і побажання, які містяться у відгуках.

Далі виступають офіційні опоненти. Вони можуть як зачитувати текст відгуку, так і виступати близько до тексту. Проте у виступі повинні обов'язково відбиватися всі зауваження і побажання, які висловлено в письмовому відгуку.

Після виступу кожного опонента здобувачеві надають слово для відповіді. Подякувавши опонентові за згоду виступити на захисті та високу оцінку дисертації, здобувач відповідає на його зауваження. Якщо з деякими зауваженнями опонента можна погодитися, то про це слід сказати у відповіді. Можна підкреслити ті побажання опонента, що відкривають перспективи подальшої роботи здобувача над темою дослідження. Відповіді мають бути чіткими, лаконічними, виваженими. Після кожного такого виступу здобувача головуєчий пересвідчується, чи задоволений офіційний опонент відповіддю.

Після відповідей на запитання, зауваження і побажання членів ради, офіційних опонентів можна вважати, що основну частину процедури захисту дисертації завершено. Друга частина засідання спецради – це дискусія щодо дисертації, яка захищається. При публічному обговоренні дисертації мають право виступу всі присутні на засіданні. Члени ради – доктори наук зі спеціальності, за якою підготовлено дисертацію, обов'язково беруть участь у дискусії. Вони можуть давати як позитивну, так і негативну оцінку дисертаційного дослідження з відповідною аргументацією. Після членів ради можуть виступити всі бажаючі. Під час дискусії дається оцінка проведеної здобувачем теоретичної та експериментальної роботи, рівня його кваліфікації як ученого-дослідника, підкреслюються сильні та слабкі аспекти дисертації, висловлюються пропозиції та побажання щодо використання теоретичних і прикладних розробок автора.

Після закінчення дискусії здобувачеві надається прикінцеве слово, в якому він може зробити висновки за результатами обговорення його дисертації й за необхідності відповісти на запитання, котрі виникли під час дискусії. Якими б гострими і різкими не були зауваження у процесі дискусії,

здобувач зобов'язаний вести її на високому рівні, виявляти витримку і коректність.

Потім голова ради підводить підсумки захисту і пропонує обрати лічильну комісію для проведення таємного голосування. Рішення ради вважається позитивним, якщо за нього проголосувало не менше трьох чвертей від кількості присутніх на засіданні членів ради.

Після затвердження протоколу лічильної комісії (протокол затверджується простою більшістю від кількості присутніх членів ради) рада обговорює проект і ухвалює власний висновок щодо дисертації.

У висновку має бути викладено найсуттєвіші наукові результати, які здобув дисертант особисто, оцінка їхньої достовірності та новизни, значення для теорії й практики та рекомендації щодо використання, а також зазначено, яким вимогам Порядку відповідає дисертація. Текст висновку ухвалюється відкритим голосуванням простою більшістю від кількості присутніх членів ради. Після цього голова ради сповіщає про те, що здобувачеві присуджено науковий ступінь кандидата (доктора) наук, і закриває засідання.